

Голос Міста. Збірка новел

О. Генрі

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Михайловська Г.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

O. Henry. The Voice of the City. —
Doubleday, Page & Company, 1920.

Переклад з англійської

Галини Михайловської

Ілюстрації

Олега Кіналя

«Голос Міста» — одна з 12-ти збірок новел О.Генрі,
що їх видавництво «Богдан» запланувало до друку.

Саме завдяки своїм оповіданням,
у яких іскрометний гумор тісно переплітається
з маленькими трагедіями, а їхнє закінчення
неможливо передбачити,
письменник і зажив світової слави.

I

Голос Міста

Двадцять п'ять років тому школярі зазвичай затверджували свої уроки висповідом. Це співуче читання було чимось середнім між тим, як виголошує проповідь англіканський священник і втомлено гуде лісопильня. Я не хочу когось образити. Дошки, колоди та тирса — речі корисні й потрібні.

Пригадую один чудовий і повчальний ліричний вірш, що ми виспівували його на лекціях з фізіології. Найбільш разючим мені здається рядок:

«Го-міл-ко-о-ова кістка — най-дов-ша з у-сіх люд-ських кі-і-істок».

Хіба не було б для людства неоціненним благом, якби усі знання про власну фізичну й духовну суть прищеплювалися юним головам саме таким чином, за допомогою покладеної на музику логіки. Та, на жаль, наші надбання в царинах анатомії, музики та філософії мізерні.

Цими днями я відчув, що зайшов у глухий кут. Мені потрібен був провідний промінь світла. Я звернувся по допомогу до своїх шкільних років. Але в жодному з гугнявих хоралів, що ми співали їх із жорстких шкільних лав, не йшлося, наскільки я міг пригадати, про голос скупченої маси людей.

Інакше кажучи, про колективне вокальне послання людського стовписька.

Інакше кажучи, про Голос Великого Міста.

Ні, індивідуальних голосів навколо не бракує. Ми можемо зрозуміти пісню поета, жебоніння струмка, спонуку людини, що просить у нас позичити п'ять доларів до наступного понеділка, написи на стінах гробниць фараонів, мову квітів, «Проходимо, проходимо» кондуктора та увертюру молочних бідонів о четвертій ранку. Дехто, з особливо великими вухами, запевняє навіть, що уловлює вібрації слухової перетинки під дією збурення повітря, спричиненого містером Г. Джеймсом 1. Але хто здатний зрозуміти голос міста?

Я пішов на пошуки відповіді.

Перш за все я запитав про це Аврелію. На ній була біла муслінова сукня, капелюшок з квіточками, а навкруги розвивалися стрічки й тріпотіли інші різні такі речі.

— Скажіть мені, — почав я, затинаячись, бо не мав власного голосу, — що каже це велике... е-е-е... грандіозне... е-е-е... колосальне місто? Воно мусить мати голос, той чи інший. Чи воно колись до вас промовляло? Як ви тлумачите зміст його слів? Тобто, змістів може бути величезна маса, але ж має бути якийсь ключ.

— Як у дорожньої скрині? — запитала Аврелія.

— Ні, — сказав я. — Віка та інші кришки тут ні до чого. Я маю теорію, що кожне місто має свій голос. І кожне має що сказати тому, хто може почути. А що це велике місто каже вам особисто?

— Усі міста, — розсудливо зауважила Аврелія, — кажуть те саме. Скажуть, замовкнуть, а тут докотиться луна з Філадельфії. Отже, вони промовляють в один голос.

— Тут у нас зібралося чотири мільйони осіб, — промовив я педантично, — і вони скупчилися на невеличкому островку, оточеному водами Волл-стріт. Коли так багато осіб збираються на такому обмеженому просторі, наслідком має бути ідентичність, чи, краще сказати, однорідність, яка матиме спільний канал для висловлювання. А ще можна назвати це консенсусом розуміння, сконцентрованим у кристалізовану загальну ідею, яка і виявляє себе у спосіб, котрий можна визначити як Голос Міста. Чи можете ви мені сказати, що промовляє цей голос?

Аврелія загадково посміхнулася. Вона сиділа на високому ґанку. Нахабний пагін плюща лаштувався їй до правого вухка. Безсоромний місячний промінь лоскотав їй носика. Але я був непохитний і твердий, наче нікельована сталь.

— Я мушу піти і дізнатися, — сказав я, — який він, Голос цього Міста. Інші міста мають свої голоси. Це мій обов'язок. Я маю його виконати. Нью-Йорку, — вигукнув я, підвищуючи голос, — навіть і не думай запропонувати мені сигару й відповісти: «Приятелю, я не можу говорити навселюд». Інші міста так не поведуться. Чикаго каже, не вагаючись: «Робитиму»; Філадельфія каже: «Могла б зробити»; Нью-Орлеан каже: «Я зазвичай робив»; Луїсвілл каже: «Можу й зробити», Сент-Луїс каже: «Даруйте, але...», Піттсбург каже: «Подимімо!». А от Нью-Йорк...

Аврелія посміхнулася.

— Гарзд, — сказав я. — Мушу піти деінде й з'ясувати.

Я пішов до справжнього палацу, з кахляною підлогою, з херувимчиками на стелі й без проблем з поліцією, і звернувся до Біллі Магнуса, найкращого бармена на всю єпархію.

— Біллі, от ти уже бозна-скільки живеш в Нью-Йорку; скажи, що за пісеньку ти чуєш в його галасі? Тобто, я маю на увазі, чи не видається тобі, що його гомін збирається в щось на кшталт кульки й котиться шинквасом до тебе, наче це чайові, що велике місто відстібнуло тобі у вигляді такої собі епіграми, де гіркі настоянки — це тире, а скибочка лайма —...

— Перепрошую, я на хвилинку, — сказав Біллі, — хтось дзвонить з чорного ходу.

Він вийшов; повернувся з порожнім жерстяним цеберком; наповнив його і знову зник; нарешті повернувся і пояснив мені:

— Меймі приходила. Це вона дзвонить двічі. Вона любить випити склянку пива за вечерею. І вона, і малий. Якби ви лишень побачили, як цей пуцьвірінок підскакує у своєму високому кріселку і хапає рученятами своє пиво, і... Але, зачекайте, ви наче щось запитували? Я роблюся трохи неуважний, коли чую ці два дзвінки... Вам бейсбольний рахунок чи джин з содовою?

— Імбирний ель, — відказав я.

Я побрів на Бродвей. На розі я побачив копа. Копи, вони беруть малят на ручки, жінок під ручку переводять через дорогу, а чоловіків хапають під білі руки й запроторюють до буцегарні. Я підійшов до нього.

— Якщо тільки я не перебираю ліміти на марнослів'я, — сказав я, — хотів би поставити вам одне питання. Ви бачите Нью-Йорк в його гомінливі години. Обов'язок ваш і ваших побратимів по службі й полягає в тому, аби оберігати акустику цього міста. Має бути певний міський голос, доступний вашому сприйняттю. Під час ваших самотніх нічних патрулювань вам, без сумніву, доводилося його чути. То як можна резюмувати весь цей шум та галас? Що каже вам це місто?

— Друже, — відповів полісмен, крутячи в руках свій кийок, — нічого воно не каже. Я отримую накази не від нього, а від старшого.

Слухайте, здається, ви нормальна людина. Почергуйте тут кілька хвилин і пильнуйте: може наскочити інспектор.

Коп розтанув у темряві бокової вулички. За десять хвилин він повернувся.

— Побралися минулого вівторка, — сказав він з удаваною суворістю. — Ви ж знаєте, які вони. Приходить он туди, на ріг, щовечора, о дев'ятій, поці... привітатися. А я вже якимось примудряюся опинитися там у призначений час. Послухайте, а про що це ви питали мене перед тим, як мені піти? Що робиться в місті? Тут нещодавно відкрилися нові сади на дахах... недалеко, за два квартали звідси.

Я перетнув жмуття трамвайних рейок на перехресті та пішов уздовж тінистого парку. Позолочена статуя Діани 2, героїчної, легкої, підвладної самому лише вітру, виблискувала у світлі свого небесного тезки. Назустріч мені трапився мій приятель, поет, як завжди стрімкий, довговолосий, в крилатому капелюсі. Від нього так і віяло дактилями, амфібрахіями та ще якимось амбре. Я схопив його за рукав.

— Білле, — сказав я (твори свої він підписує «Клеон»), — допоможи мені. Я маю дізнатися, який голос має це місто. Розумієш, це особлива справа. Зазвичай достатньо було б симпозіуму, де розглядалися би думки Генрі К्लюза, Джона Л. Саллівана, Едвіна Маркгема, Мей Ірвін та Чарлза Шваба 3. Але тут усе не так просто. Нам потрібне широке, поетичне, містичне озвучування душі міста та його суті. Ти саме той, хто може дати мені підказку. Кілька років тому один дивак забрався на Ніагарський водоспад і визначив висоту його тону. Нота виявилась на два фути нижчою від найнижчої ноти «соль» у рояля. Звичайно, визначити Нью-Йорк чи то в нотах, чи то в банкнотах неможливо. Але що, на твою думку, він міг би сказати, якби заговорив? Без сумніву, це має бути потужне та далекосяжне висловлювання. Аби

його уявити, ми мусимо взяти оглушливе гуркотіння вуличного руху на його вулицях удень, сміх та музику вночі, серйозні інтонації д-ра Паркгерста 4, регтайм, плач, скрадливий шепіт коліс кебів, пронизливі крики газетярів, дзюрчання водограїв у садах на дахах, крикливість торговців полуницями та обкладинок «Журналу для всіх», шепіт закоханих у парку, — усе це повинно прозвучати у Голосі Міста, і не додане одне до одного, а злите до купи, бо з цього злиття і народиться суть. А тоді треба лише отримати екстракт цієї суті, екстракт, доступний слухові, і взяти з нього одну-єдину краплю. І це буде те, що ми прагнемо знайти.

— Ти пам'ятаєш, — поцікавився поет, дурнувато посміхаючись, — ту дівчину з Каліфорнії, яку ми бачили в студії Стівера минулого тижня? Так ось, я поспішаю на побачення з нею. Вона продекламувала мій вірш, «Данина Весни», слово в слово. Такої розумниці, як вона, не знайти більше в усьому місті. Подивися на цю кляту краватку, з нею все гаразд? Я чотири перепаскудив, поки примудрився вив'язати цю як годиться.

— А як же Голос, про який я хотів знати твою думку? — перепитав я.

— Ні, вона не співає, — відповів Клеон. — Але якби ти тільки чув, як вона читає мого «Янгола прибережного бризу»!

Я попростував далі. На розі я зіткнувся з хлопчиком-газетярем, і він помахав мені перед носом рожевими листками, які випереджають новини не менш як на два оберти найдовшої стрілки на годиннику.

— Та годі жартувати, — сказав хлопець. — Яку вам газетку? Мені нема коли розп'якувати. Сьогодні день народження у Мерті, і мені треба наскирдувати тридцять центів їй на подаруночок.

І цей теж не годився у тлумачі. Я купив газету, і відправив її неукладені угоди, намислені вбивства та битви, що не відбулися, в урну для сміття.

Я знову попрямував до парку і сів там посеред місячного сяйва. Я думав, і думав, і думав, і намагався зрозуміти, чому ніхто не може дати мені відповідь на моє питання.

І раптом відповідь осяяла мене, так швидко, як падає згори світло далекої зірки. Я схопився з лави і квапливо пустився назад, по тому ж колу, як це і зазвичай доводиться робити резонерам. Тепер я мав відповідь та бережно зберігав її у грудях, страхаючись того, що хтось зупинить мене дорогою і стане вимагати від мене розкрити секрет.

Аврелія все ще сиділа на ганку. Місяць тим часом вибрався вище, а тіні від плюща почорнішали. Я сів поряд з нею, і ми разом взялися спостерігати за малесенькою хмаринкою, яка гойднулася в бік місяця, розділилася навпіл і збентежено розтанула в вишині.

А тоді — о, диво з див і насолода з насолод! — наші руки незбагненим чином доторкнулися одна до одної, наші пальці переплелися й так і залишилися.

За пів години Аврелія зі звичною своєю милою усмішкою запитала:

— А чи знаєте ви, що й словом не озвалися, відтоді як повернулися?

— Це, — відказав я, глибокодумно киваючи головою, — і є Голос Міста.

II

Джон Гопкінс та його життя повною мірою

Я к каже прислів'я, той не жив повною мірою, кого обминули злидні, кохання та війна. Це твердження має вабити поціновувачів конденсованої філософії своєю беззаперечністю. Названо три стани, які охоплюють усе, що варто знати про життя. Той, хто скаже по верхах, може зауважити, що в переліку цьому варто було б згадати й багатство. Та це не так. Коли бідак знаходить монетку в двадцять п'ять центів, що бозна-коли завалилася крізь діру за підкладку

жилета, він поринає в такі глибини задоволення життям, які й не снилися жодному мільйонерові.

Схоже, премудра виконавча сила, що керує життям, свідомо проводить людину крізь ці три стани, і не може бути такої людини, яка б уникнула їх усіх. Сільське життя дещо згладжує ці умови. Бідність тут не така гнітюча, кохання виявляє себе стриманіше, а війни обмежуються суперечками з сусідами через межу чи курку. А от в містах вищезгадана сентенція набуває переконливості й правдивості; і такому собі Джону Гопкінсу довелося спробувати усе це на собі, та ще й за дуже короткий час.

Гопкінс цей мав домівку, яка нічим не відрізнялася від тисяч інших. На одному підвіконні стояв фікус, на іншому лежав блохастий тер'єр, вдаючись у меланхолію.

Гопкінс і сам нічим не відрізнявся від тисяч інших. Він працював за двадцять доларів на тиждень в дев'ятиповерховій будівлі з червоної цегли і мав справу чи то зі страхуванням, чи з механічними важелями Бакля, а може, з педикюром або з позиками, підтяжками чи реставруванням горжеток, виготовленням протезів або гарантованим навчанням вальсувати за п'ять уроків. Ми не ставили собі завдання дізнатися про фах та діяльність містера Гопкінса з будь-яких зовнішніх ознак.

Місіс Гопкінс нічим не відрізнялася від тисяч інших жінок. Золота коронка, малорухливе життя, по недільних вечорах охота до мандрів, звичка купувати домашні смаколики в гастрономах замість готувати їх удома та фанатична потреба відвідувати всі розпродажі в універмагах, зверхнє ставлення до сусідки з третього поверху, що мешкала в квартирі з вікнами на вулицю та мала капелюшок зі справжнім страусовим пір'ям і два прізвища на табличці над дзвінком, тягучі години цілковитого склеювання з підвіконням, винахідливе уникання збирача грошей за крам, придбаний на виплат, невсипуща увага до всіх переміщень вантажного ліфта —

вона мала кожну рису, притаманну типовій мешканці нью-йоркського багатоквартирного будинку.

Лише ще одну мить присвяtimo розмислам, а тоді наша оповідь зрушить з місця.

У Великому Місті трапляються значущі та несподівані події. Ти завертаєш за ріг і штрикаєш парасолькою в око свого старого приятеля з Кутенай-Фоллс. Нахиляєшся зірвати гвинтик на клумбі в парку, і — голя! — на тебе нападають бандити, тебе доправляють до шпиталю, ти одружуєшся з медсестрою, розлучаєшся з нею, потрапляєш у смугу злетів та падінь, стоїш в черзі за безкоштовним обідом, одружуєшся із багатою спадкоємицею, несеш білизну до пральні, сплачуєш клубні внески — і все це як оком моргнути. Ти простуєш вулицею, тебе манять пальцем, з вікна тобі під ноги кидають носовичок, а цеглина падає тобі на голову, лопається трос у ліфті чи твій банк, твоя дружина тебе не терпить, а ти не терпиш комплексних обідів, ти брєохєшся в цьому житті, наче крихти корка у вині, відкоркованому офіціантом, якому ти не дав на чай. Це місто — непосидячий малюк, а ти червона фарба на його іграшці, от він тебе і злизує.

Після ситого обіду Джон Гопкінс сидів у своїй аскетичній, обтислій, наче рукавичка, квартирі. Сидів він на кам'яному дивані, втупившись обважнілим поглядом на репродукцію картини «Буря» з серії «Мистецтво для народу», прикноплєну до стіни. Місіс Гопкінс бубоніла монотонно, нарікаючи на кухонний чад з помешкання навпроти. Блохастий тер'єр кинув на Гопкінса злостивий погляд і ненависницьки вицирився.

Тут не було ані злиднів, ані кохання, ані війни; проте навіть на такий безплідний стовбур можна прищепити ці найсуттєвіші складові наповненого життя.

Джону Гопкінсу захотілося вкинути до прісного тіста існування якусь родзинку, наприклад, цікаву бесіду.

— В офісі ставлять новий ліфт, — зауважив він, обравши безособову форму речення, — а бос зголив бакенбарди.

— Та невже? — озвалася місіс Гопкінс.

— Містер Віплз, — вів далі Джон, — прийшов сьогодні на роботу в новому весняному костюмі. Мені він сподобався: такий сірий, у... — він замовк, вражений тим, що раптом відчув якесь виразне бажання. — Мабуть, я пройдуся до крамнички на розі й куплю сигару за п'ять центів, — промовив він.

Джон Гопкінс узяв капелюха і вирушив затхлими коридорами та сходами багатоквартирного будинку.

Вечір стояв тихий, а тепле повітря дзвеніло від дитячих вигуків, безтурботних, утім підвладних таємничому ритму ігор та незрозумілих приспівів. Батьки дітлахів сиділи на ганках та на сходинах, хтось курих люльку, хтось неспішно обмінювався словами. На пожежних сходах знаходили собі притулок парочки; як не парадоксально, саме тут вони роздмухували пожежу натомість погасити її у зародку.

Власником тютюнової крамнички на розі, до якої прямував Джон Гопкінс, був такий собі Фрешмаєр, котрому весь світ видавався кам'янистою безплідною пустелею.

Гопкінс, незнайомий з власником особисто, зайшов до крамнички й жартівливо попросив «пучок шпинату ціною як трамвайний квиток». Така інсинуація не поліпшила Фрешмаєру настрою; втім, він знайшов товар, що досить точно відповідав замовленню. Гопкінс негайно відкусив кінчик сигари й запалив її від газового пальника. Попорпавшись у кишенях, він не знайшов там ані пенні.

— Послухайте, приятелю, — звернувся він до крамаря із чесним зізнанням, — я не прихопив із собою грошей. Заплачу вам днями, коли проходитиму повз.

Фрешмайєру серце тьохнуло з радості. Ось воно, підтвердження його переконання, що світ — мерзенне місце, а людина — ходяче зло. Не кажучи ні слова, він вихопився з-за свого прилавка й накинувся на відвідувача. Гопкінс був не такий чоловік, аби дозволити жовчному цигарнику себе віддухопелити. Він швиденько поставив Фрешмайєру розкішний помаранчево-чорний синець під оком у відповідь на той копняк, що завдав йому ревний прибічник оплати виключно готівкою.

Під дією атаки супротивника Гопкінсу довелося відступити на тротуар. Тут конфлікт ще поглибився: мирного дерев'яного індіанця 5 зі застиглою посмішкою на вирізьблених вустах було повалено у порошок, і перехожі, ласі до сцен кривавої бійні, скупчилися навкруги, смакуючи цей завзятий двобій.

Але тут з'явився неминучий коп, небажаний як для нападника, так і для його жертви. Джон Гопкінс був мирний громадянин, і по вечорах він мав звичку розгадувати ребуси у себе вдома, але і йому був притаманний природжений дух спротиву, що виявляє себе під час сутички. Він штовхнув полісмена на виставлені бакалійником товари, а Фрешмайєра так ударив кулаком, що той миттєво пошкодував, що не взяв собі за правило підтримувати п'ятицентову лінію кредитування для окремих покупців. Після чого Гопкінс жваво накивав п'ятами, але на ті п'яти йому наступали тютюнник та полісмен, мундир якого свідчив, чому згаданий бакалійник справедливо зазначав на вивісці: «Дешевших яєць не знайти у цілому місті».

На бігу Гопкінс помітив, що поруч з ним їде великий та приземкуватий червоний перегоновий автомобіль. Авто притерлося впритул до тротуару, і чоловік за кермом зробив Гопкінсу знак заплигнути всередину. Він так і зробив, не зупинившись ані на мить та впавши на яскраво-червоне сидіння поруч із водієм. Величезний автомобіль з м'яким гуркотом вискочив з вулички на широкий

проспект і полетів ним, наче альбатрос.

Водій гнав авто, не кажучи ані слова. Гопкінс не міг його роздивитися за величезними окулярами та диявольським шкіряним костюмом.

— Дуже вдячний, старий, — зі щирим почуттям звернувся до нього Гопкінс. — Бачу, ти й сам чесна людина і не можеш бачити, коли двоє напосідаються на одного. Ще трохи — і вони б мене схопили.

Водій, здавалося, пустив його слова повз вуха. Гопкінс стенув плечима і взявся мовчки жувати сигару, яку він міцно тримав у зубах, незважаючи на рейвах.

За десять хвилин авто завернуло до розчахнутих навстіж воріт елегантного особняка з брунатного каменю і зупинилося. Водій зіскочив зі свого сидіння й промовив:

— Ходімо швидше. Леді все пояснить. Вам випала велика честь, мсьє. О, міледі могла б наказати Арману, і він сам усе зробив би! Але ні, я лише шофер.

Гаряче жестикулюючи, шофер повів Гопкінса всередину будинку. Провів його в невеличку, але розкішну вітальню. Леді, молода, напрочуд вродлива й елегантна, підвелася з крісла. Очі її жевріли гнівом, і це їй дуже личило. Вона чарівно супила тонкі, високі брови.

— Міледі, — промовив шофер, низько вклоняючись. — Маю честь доповісти, що я відвідав будинок мсьє Лонга, але не застав його вдома. Повертаючись, я побачив цього джентльмена. Він бився... як це кажуть... з нерівними силами супротивника. Проти нього виступали п'ять... десять... тридцять чоловіків... і жандармів також. Так, міледі, він, як це кажуть..., відлупцював одного... трьох... вісьмох полісменів. Якщо мсьє Лонга не виявилось вдома, подумав я, цей джентльмен зможе так само добре прислужитися міледі, тому я привіз його сюди.

— Дуже добре, Армане, — відповіла леді, — можеш іти.
Вона повернулася до Гопкінса.

• • •

Далі — у повній книжці «Голос Міста. Збірка новел».
nashaknyga.com.ua